

Матіївські орденоносці

Тихе і затишне село Матіївка, віддалене від великих шляхів і промислових центрів, оточене лісовими масивами, не обминуло страшне лихоліття війни. Шістдесят його мешканців по лишили мирну працю, своїх рідних і пішли на фронт боронити наш край від німецько-фашистського звіра. Багато хто з них поліг в бою, помер від ран і хвороб. Май-

два десятки імен загиблих матіївців занесені в Книгу пам'яті. А нині в селі з фронтників Великої Вітчизняної залишилось лише двоє: Микола Іванович Бакай і Сергій Лукашович Тхорук. Їх вирішили відвідати учні місцевої школи.

Гостинно зустріло дітей подружжя Тхоруків. Сергій Лукашович показав гостям кімнати свого помешкання, на стінах — численні фотографії родини і друзів господаря. Трьох синів вихова-

він, всі діти нині живуть у Рівному, дружина хворіє, тож немало турбот на плечах ветерана-фронтовика. Але поки справляється з ними. Адже сам Сергій Лукашович з багатодітної сім'ї: дев'ять братів і сестер виховувалось разом з ним у батьківській хаті. А як грянула війна — забрали на фронт Сергія Тхорука і двох його братів, Василя та Миколу.

Спочатку Сергій Лукашович потрапив у запасний полк в далекій Пензі, а згодом був відправлений вивольяти від фашистів Прибалтику. Пам'ятим до кінця життя залишився для нього бій 5 жовтня 1944 року під Шауляем. Батальйон, в складі якого воював кулеметник Тхорук, форсував річку під ураганим вогнем ворога.

Не змовкав кулемет мужнього солдата, який прикривав наступ своїх од-

нополчан, але раптом осколок фашистського снаряда вдарив Сергію в живіт. Він втратив свідомість і лежав нерухомо. Навіть санітари, проходячи мимо, вважали його мертвим. Командир взводу, теж поранений в цьому бою, повз до своїх, наштотхнувся на Тхорука і, переконавшись, що той ще живий, перев'язав бійцю рану, зробив штучне дихання, покликав на допомогу.

Лікувався місяць Сергій у госпіталі — і знову у стрій. Але не на захід, а на схід вирушив солдат після одужання: на Далекому Сході його полк готувався до війни з японською армією. Незабутній день Перемоги зустрів під Монголією, а згодом, після розгрому Квантунської армії, капітулювала і Японія. Через рік, у вересні 1946-го, Сергій Тхорук повернувся в рідне село. Орден Вітчизняної війни II ступеня, численні медалі прикрашають груди 87-річного ветерана, коли в День Перемоги він одягає святкове вбрання...

А Миколі Івановичу Бакаю події 55-річної давності пам'ятаються так, ніби відбувались учора. Каже, що ніби зараз бачить світло ліхтариків, якими дівчата-регулювальниці підсвічували на фронтовій дорозі колонам бійців та бойової техніки, що рухались на передову. Кулеметник Бакай визволяв від Фашистів Польщу, брав участь у наступальних кровопролитних боях на території Німеччини. Після од-

ного з таких боїв від 80 чоловік його роти живими залишилось семеро, з них двоє поранені. Одним з поранених був тоді Микола Бакай. Недовго лікувався в госпіталі — поспішав бити фашистів, мстити за свого батька, розстріляного ворогами в рідному селі. З боями дійшов до Кенігсберга в Східній Пруссії. Штурмуючи фашистські укріплення на околицях міста, поливав ворогів вогнем свого кулемета. На якусь мить зброю заклинило, і Микола відчув пекельний біль в коліні лівої ноги: воно було прошите ворожою кулею.

Не зміг Бакай більше добивати фашистського звіра, дійти зі зброєю до переможного кінця війни: ногу в госпіталі довелося ампутувати, і повернувся він додому інвалідом.

Нині Микола Іванович вже мало виходить з хати, а все більше спілкується з внуком Петриком, п'ятикласником місцевої школи. Любить Петрик слухати дідові розповіді. А ще — надівати перед дзеркалом дідового піджака з бойовими нагородами: орденом Червоної Зірки, двома орденами Вітчизняної війни та багатьма медалями. Неважко здогадатися, про що думає ветеран-фронтовик в ці хвилини: щоб ніколи не довелося пережити нинішнім дітям жахи війни.

А вам, дорогі захисники рідної землі, наш низький уклін і глибока подяка за сьогоднішній мирний день. Живіть ще довго і щасливо!

**Руслана ПАНЧУК,
вчителька історії
Матіївської НСШ.**

*На фото: С.Л.ТХО-
РУК, М.І.БАКАЙ.*